

POLETJE

Miroslav Košuta

Nad golim poldnevom
liže sonce nebo
s suhim jezikom.

Strgal sem
strune skritega škržata
in vrgel v drevje
svoj smeh.

Zdaj v težkih grozdih
visi z vej
in v vsaki jagodi
je kaplja krvi.

TRUDNI SVEČENIKI

Miroslav Košuta

Svečeniki sonca smo bili,
svečeniki prostosti zelenih trat
in cvetja,
ki smo ga zalivali s svojim smehom,
svečeniki ceste v prebujajočem se jutru,
svečeniki z maziljenimi očmi
in obritim telesom.

Iznenada
je preko neba padel zastor
in prižgal se je mesec.
Zdaj čutimo svoja porasla telesa veneti
in oči nam ne iščejo več
onstran obzorja.

Čez trudne ustnice
se nam je razlil trpek nasmeh:
Čas gazi v naša telesa.